

Борис Балкх

НАУКАТА ДНЕС

В световната наука днес водещ е принципът „Око да види, ръка да пипне!”, т.е. Монистичният Материализъм. Ако някой не знае, кога и как е постановен той, ще му разкажа.

Преди хиляди години, един любопитен, мислещ човек застанал на брега на морето, погледнал необятната му шир и се замислил. Обърнал се назад. Огледал зеленото равно поле стигащо до хоризонта и постановил първата научна теория „*Земята е плоска!*”. От тогава мина много време. Онази теория, бавно и трудно беше опровергана и отхвърлена, но принципът си остана.

Познанието е с пирамидална структура. Следвайки принципа „Око да види, ръка да пипне!”, съвременната материалистична наука опознава природата и извлича познание отдолу нагоре по редовете на пирамидата. Вече е достигнала до самия и връх, но не може и няма да помръдне от там докато не „види”, че на върха е Идеализмът. Докато не разбере и не приеме, че всички нейни усилия и достижения са за да докаже и постанови върховенството на Идеализма.

Съвременните учени, вдъхновени от постиженията си и желанието да се изкачат до върха на пирамидата на познанието, правят заключения по основополагащи въпроси за делата и нещата във вселената, които не са по силите на Материализма.

Учудваща е лекотата, с която световната научна общност приема „на доверие” някои хипотези в науките физика, астрофизика, космология, астрономия, математика и те стават окончателни заключения и теории, само защото са „очевидни истини”.

Това се дължи на грешния принцип в науката „*Всичко е материя*”, който води до грешни въображаеми модели, които се основават един на друг и накрая довеждат до неопределеност, непрецизиране на основополагащите термини и понятия в съвременната наука, които звучат твърде условно и твърде неясно, а някои са направо празни понятия. Възможно е, според мен, те да бъдат по-ясни и по-точни. Примерно, така:

- Физика – Наука за физическите системи и взаимодействието между тях!
Всички неща и събития, извън това определение, не са физика!
- Физическа система е тази, която има собствено физическо ядро! Такива са: елементарните частици, атомите, планетите, кометите, звездите, черните дупки, галактиките и т. н.
- Физическата система се състои от ядро и поле!
- Химия – наука за химическите системи и взаимодействието между тях!
- Химическа система е тази, която няма собствено физическо ядро! Такива са, молекулите и съединенията!
Физическите и химическите системи са подвластни на различни правила!
- Механика – наука за движението на химическите системи!

А сега ще се опитам да покажа три от „очевидните истини“, уседнали твърдо в миогледа на съвременните учени.

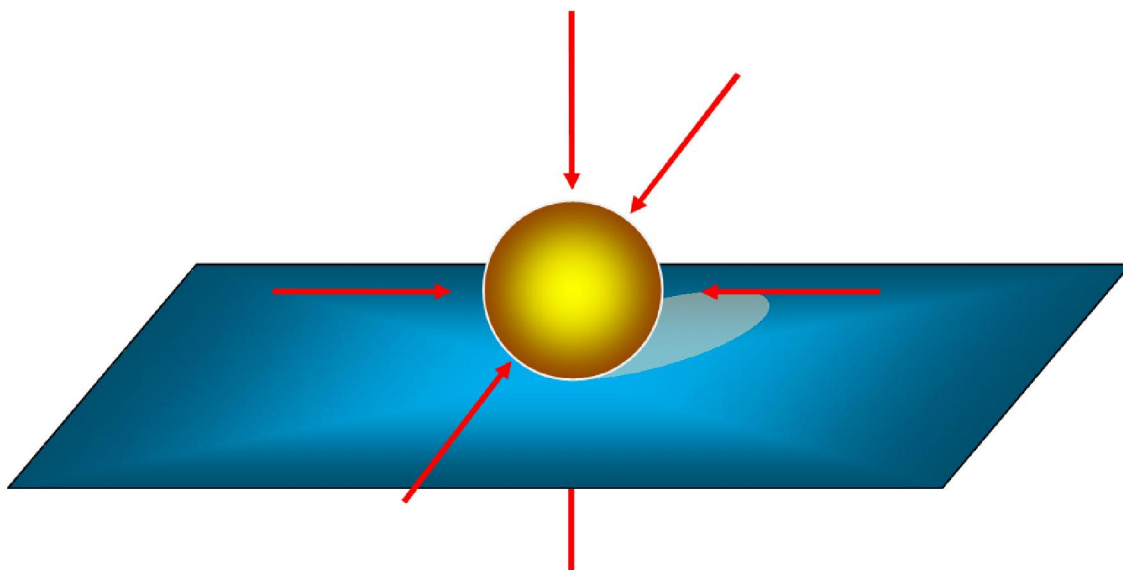
Първата, е обяснението им, отговорът им на въпроса: „*Защо небесните тела стоят на орбита?*“. А отговорът им е следният.

Небесните тела-спътници не отлитат в пространството, защото гравитацията ги привлича към централното небесно тяло. Но те не падат върху него, защото центробежната сила, при тяхното обикаляне по орбита се стреми да ги отдалечи от централното небесно тяло. Така двете сили, чрез своето противодействие въздействат на спътника и го задържат на орбита.

Необяснимо и недопустимо е в горното обяснение да се съпоставят две несъпоставими величини. От една страна първостепенната физическа сила – гравитацията, а от друга, второстепенната механична сила – центробежната. В съпоставянето между физика и механика, физиката винаги е причина, а механиката винаги е следствие. Не може причината и следствието да са равнопоставени. Не може аз и моята сянка да сме равнопоставени. Равнопоставен на мен може да бъде само друг човек, а на гравитацията друга такава първостепенна физическа сила.

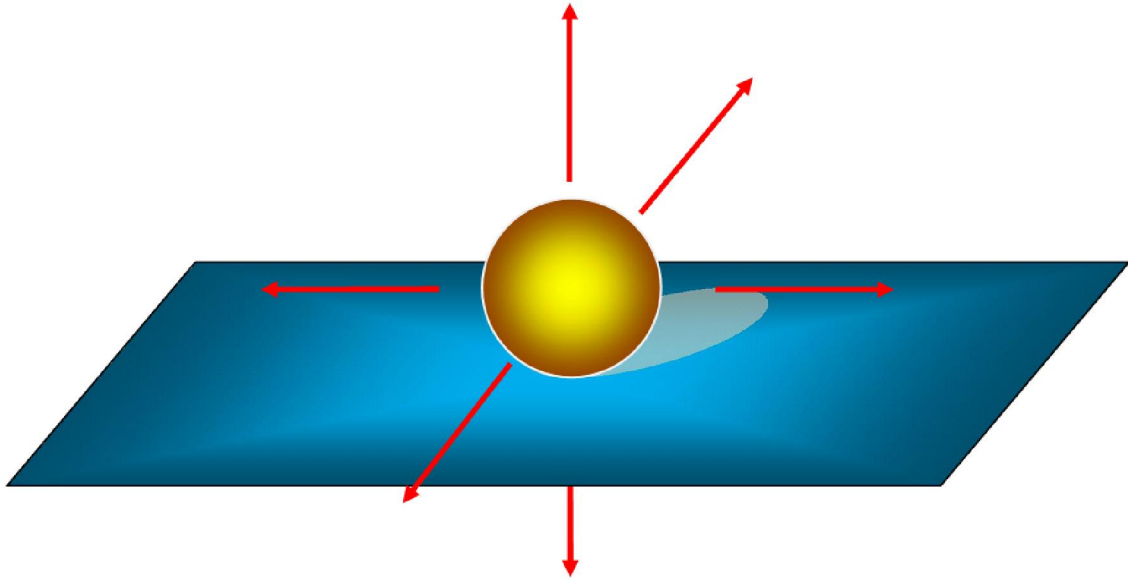
Тук монистичният материализъм е безсилен. За да си отговорим правилно на въпроса „*Защо небесните тела стоят на орбита?*“, трябва да се обърнем към дуалистичния идеализъм. А той твърди, че вселената се състои от две идеални противоположности, които при взаимодействието си осъществяват своите тежнения.

Едното тежнение е свиване на полето, чиито съответствия в съвременната наука са ядрените сили – силното взаимодействие във физиката и гравитацията в астрономията.

СВИВАНЕ НА ПОЛЕТО, ОТ МЕЖДУЗВЕЗДНИЯ ВАКУУМ КЪМ ЯДРОТО

Другото тежнение е разширение на полето, чието съответствие в съвременната физика са слабите сили – слабото взаимодействие, а в астрономията тъмната енергия.

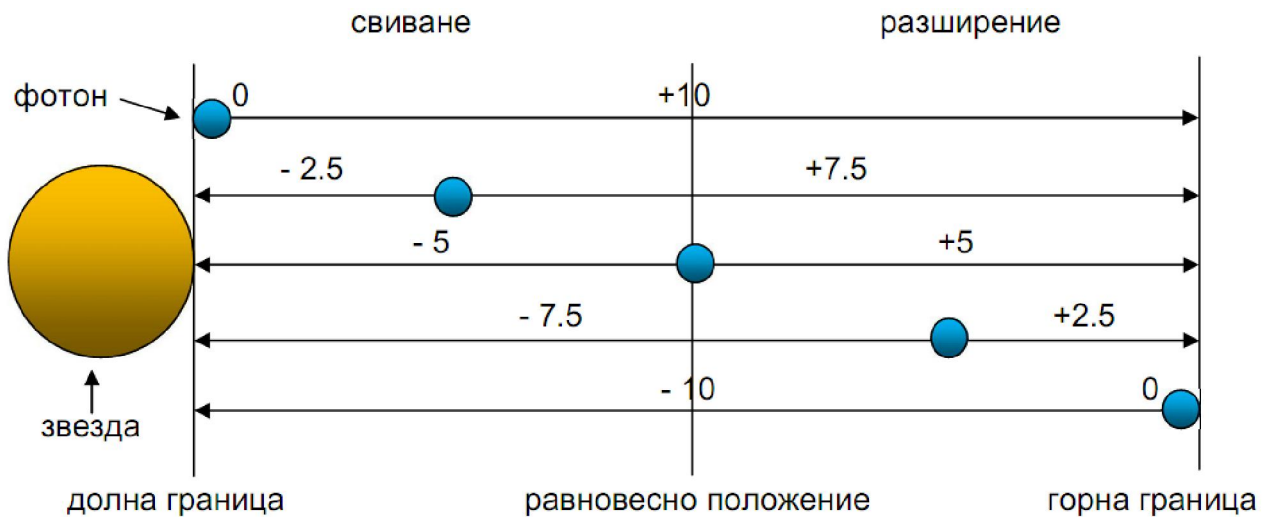
РАЗШИРЕНИЕ НА ПОЛЕТО, ОТ ЯДРОТО КЪМ МЕЖДУЗВЕЗДНИЯ ВАКУУМ

Взаимното въздействие на физическите тежнения – свиване и разширение, върху естествените спътници е причината те да стоят на орбита – в своето равновесно положение, спрямо централното небесно тяло.

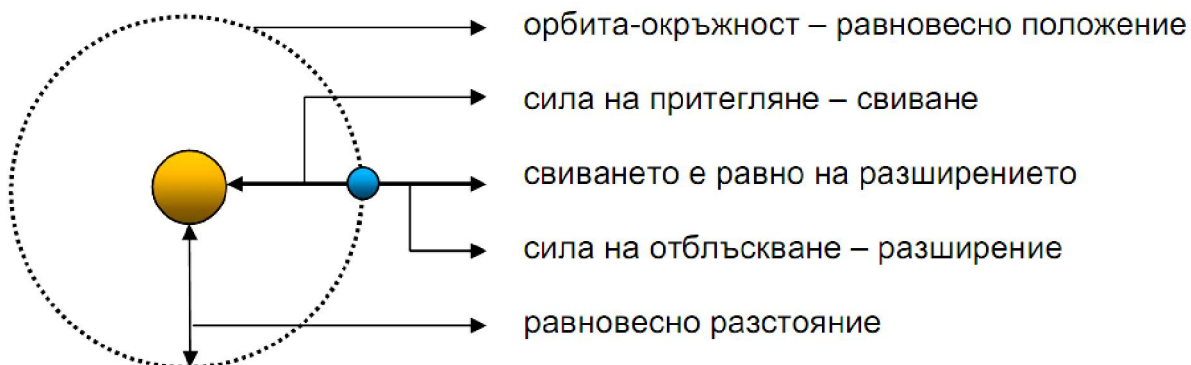
Какво е Равновесно положение?

Полетата на физическите системи са с различна напрегнатост. Затова, при взаимодействието си, две физически системи съпоставят своите полета и установяват равновесното разстояние помежду си, където напрегнатостта между техните полета е нула и полетата им се стремят да установят ядрата им на това разстояние.

Промяната на съотношението между тежненията свиване и разширение, при взаимодействие между две физически системи, следствие от радиалното движение на по-малката, от долната до горната граница на полето на по-голямата, изглежда така.

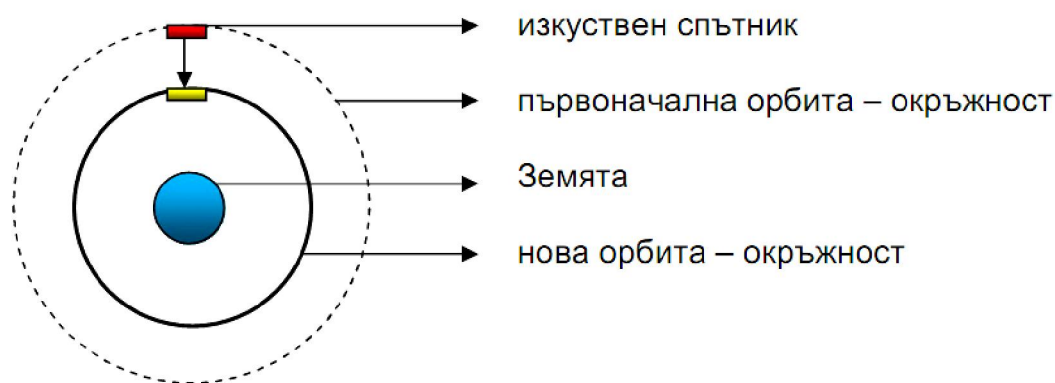
Ако две физически системи са на равновесното разстояние помежду си, по-малката – спътникът ще обикаля около по-голямата, а орбитата и ще бъде окръжност – равновесното и положение, спрямо по-голямата.

Взаимодействието между две физически системи се различава от взаимодействието между физическа и химическа система. При второто взаимодействие, при изкуствените спътници е валидно съвременното мнение на учените, че гравитацията и центробежната сила ги държат на орбита.

Това може да се онагледят с примери за промяна на орбитите на изкуствен и естествен спътник.

Ако изкуствен спътник обикаля по орбита и ние го преместим по-близо до Земята, той ще започне да обикаля по нова орбита, чиято окръжност ще е по-малка от първоначалната. Но ако допуснем грешка, той може да падне на Земята.

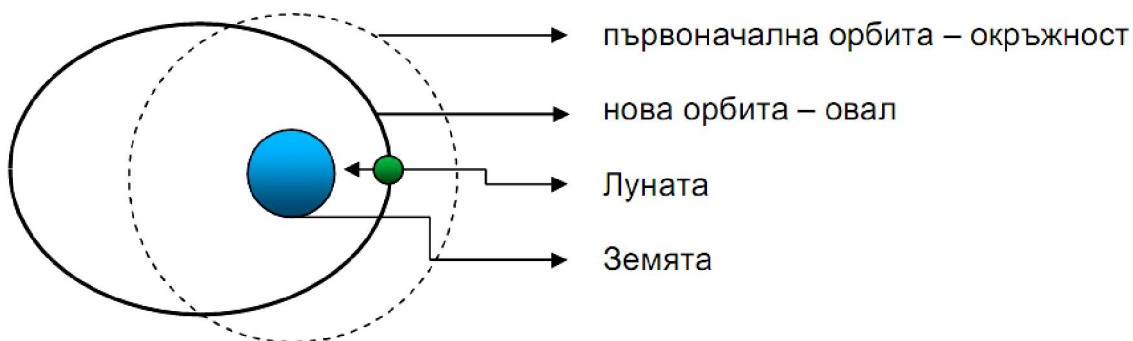

Ако изкуствен спътник обикаля по орбита и ние го преместим по-далече от Земята, той ще започне да обикаля по нова орбита, чиято окръжност ще е по-голяма от първоначалната. Но ако допуснем грешка, той ще отлети в Космоса.

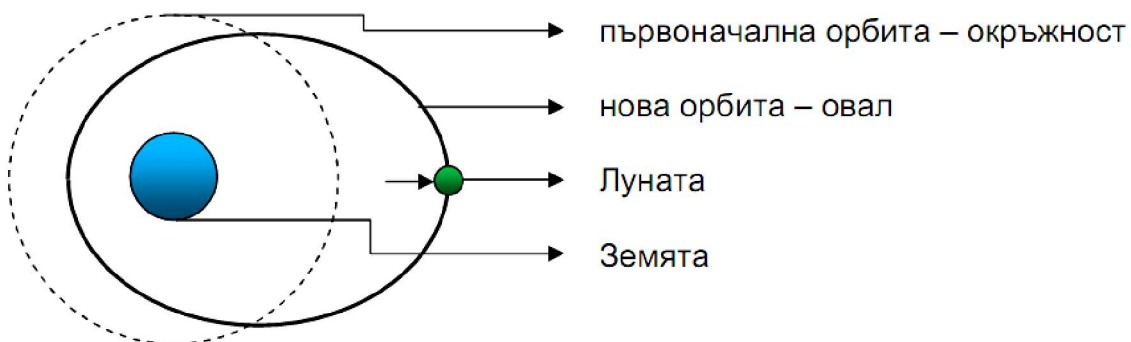

И при трите положения орбитата на изкуствения спътник ще бъде окръжност.

Ако преместим Луната навътре към Земята, тя ще започне да обикаля около Земята по нова, елиптична орбита. При преместването на Луната към Земята, дори и да допуснем грешка, тя не може да падне върху Земята.

Ако преместим Луната по-далече от Земята, тя ще започне да обикаля около Земята по нова, елиптична орбита. При преместването на Луната по-далече от Земята, дори и да допуснем грешка, тя не може да отлети в Космоса.

След много време елиптичната орбита на Луната и в двата случая ще се промени и тя отново ще започне да обикаля по окръжността на равновесното си положение, спрямо Земята.

Дължината на орбитата на физическата система, е равна на дължината на окръжността на равновесното и положение.

Примерите с изкуствения спътник са се случвали и са проверени, а примерите с Луната са въображаеми. Но ако не можем да преместим Луната, примерите могат да станат действителни, ако погледнем кометите в Слънчевата система, с техните елиптични орбити.

Вторият пример за „очевидна истина“ е дуализмът на светлината вълна – частица.

Обяснението на учените, че светлината може да се разглежда и като вълна, и като частица е правилно, но не е обяснено защо?

Тук е необходимо да припомним строежа на физическата система.

Физическата система се състои от ядро и поле, а дуализмът на светлината се обуславя от двете части на физическата система.

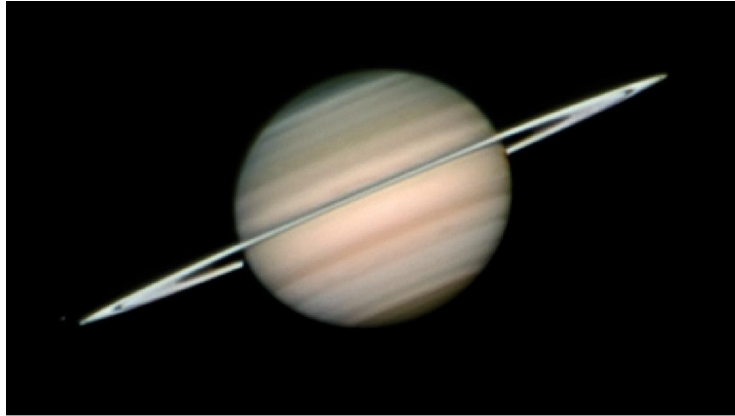
Частицата е физическото ядро, а вълната е полето му, при неговото трето движение.

Днес е известно, че небесните тела извършват две основни движения – денонощното въртене около собствена ос и годишното обикаляне около централното небесно тяло. Но физическите системи извършват и трето движение – въртене около собствена ос, която съвпада с орбитата.

Третото движение е причината, осите на денонощното въртене на планетите от Слънчевата система да имат различен наклон спрямо орбиталните си плоскости и да осъществяват бавно кръгово движение наречено прецесия. Поради третото движение, Земята си е сменяла няколко пъти магнитните полюси, а днес те не съвпадат с оста на денонощното и въртене. Третото движение е причина за промените на климата, преди и сега.

Какво е третото движение?

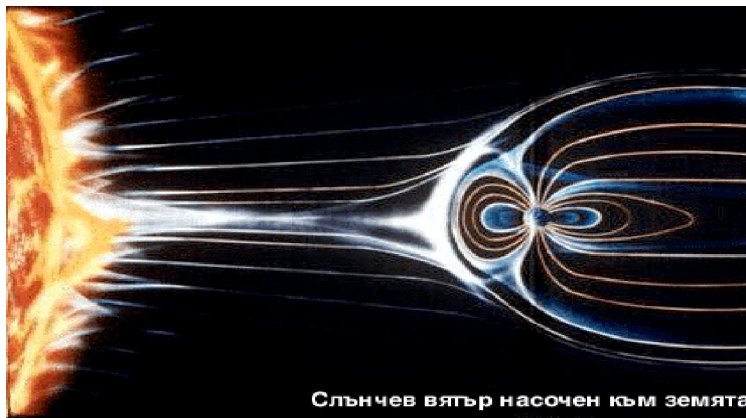
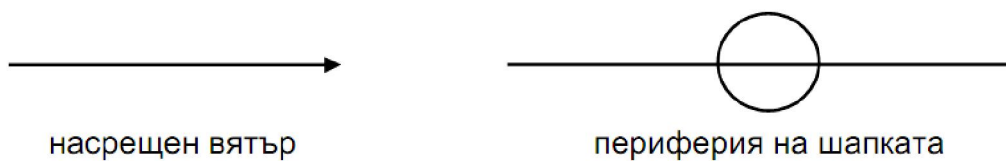
От астрономията знаем, че почти всички планети от Слънчевата система имат пръстени. Най-ясно те са изразени при Сатурн. Това показва, че планетните им екватори имат своето продължение във формата на полетата им.

<http://antwarp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0903/saturnepicdumidicouleurbis.jpg>

Сатурн

Тук ще употребя символика. Ядрото ще е човешка глава, полето – широкопола шапка, а напрегнатостта между двете полета – насрецен вятър.

Слънчев вятър насочен към земята

<http://sept.hit.bg/windsun.gif>

Ако вятърът не е много силен и периферията на шапката е успоредна на посоката на вятъра, шапката ще остане на главата. Но ако вятърът е силен или човекът си повдигне главата, вятърът ще блъсне предния край на периферията нагоре и ще издуха шапката от главата му. Същото ще се случи и със земното поле, ако по някаква причина слънчевата активност се усили значително. Земното поле ще се завърти с полюса си към Слънцето и ще бъде издухано, заедно с всичко намиращо се на земната повърхност и тя ще стане бял лист, върху който ще се напише нова глава от развитието на материята върху нея.

Ако земният екватор е в една равнина с орбиталната плоскост, на Земята няма да има сезони. Зеленият пояс ще се среща с полярните шапки на ширините на южна Европа. Така е било при последния ледников период.

Ако екваторът е с наклон към земната орбита от 20 до 25 градуса, какъвто е сега, се оформят три зелени пояса, екваториален и два умерени, разделени от два пустинни.

Ако наклонът започне да се увеличава, климатът ще се затопля и ще се разширяват пустините към екватора и повече към умерените пояси, а умерените пояси ще се преместват към полярните кръгове. Полярните шапки ще се свият и значителна част от ледовете им ще се стопи. Продължителността на зимата и лятото ще се увеличи за сметка на пролетта и есента, а температурите ще са по-високи през лятото и по-ниски през зимата.

Ако наклонът продължи да се увеличава поради третото движение, ще дойде момент когато Земята ще се завърти на 90 градуса и ще застане с полюса към Слънцето. Днес Месеца е в това положение.

След време ще се завърти на 180 градуса и екваторът отново ще съвпада с орбиталната плоскост, но Земята ще се върти обратно, а Слънцето ще изгрява от запад и ще залязва на изток. Магнитните полюси ще са сменили местата си. Ще се измени и земната магнитосфера. Днес Венера е в това положение.

След време третото движение ще завърти Земята на 270 градуса, с другия полюс към Слънцето. Днес в това положение е Уран.

А когато Земята опише пълна окръжност по меридиана и се завърти на 360 градуса, екваторът отново ще съвпада с орбиталната и плоскост, а Слънцето отново ще изгрява от изток.

Но тогава на Земята ще са настъпили съществени промени. Гравитацията ще е намаляла. Стойността на магнитосферата също. Условиата на земната повърхност ще са различни от днешните. От това следва, че и животинският, и растителният свят на Земята ще са нови и видоизменени.

За наша радост, слънчевата активност все още се повишава в „нормални“ граници и предизвиква само смущения в транспорта, електроснабдяването, съобщенията и в човешкото здраве. Но при мощните звезди, които нямат химическа материя нещата стоят по друг начин.

Когато има струпване на звезди и няколко обикалят около една централна, обикалящите постоянно променят местоположението си една спрямо друга. С това се променя и влиянието им една спрямо друга, като следствие от непрекъснатото съпоставяне на полетата им и промяната на напрегнатостта между тях.

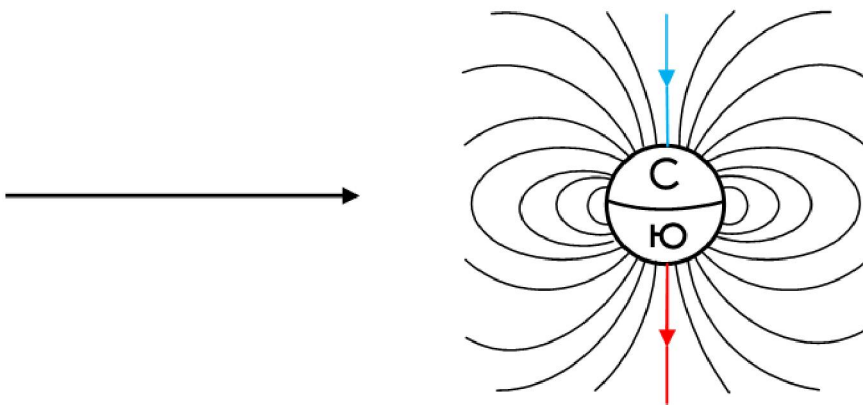
Тъй като те са силно напрегнати физически системи и излъчването им е мощно, символично това означава, че широкополата шапка е здраво закрепена за главата на човека и вятърът от централната звезда не може да я издуха. Но ако зад някоя от звездите мине друга звезда, тогава периферията на шапката ще бъде подложена на двоен натиск. Отпред, от централната звезда нагоре, а отзад, от третата звезда надолу.

Във вселената всичко се намира във фино неравновесие и всяка рязка промяна довежда до сериозни последици. В нашия случай е достатъчна само лека промяна

на наклона на периферията на шапката и ще последва действие с геометрична прогресия. Наклонът на полето на потърпевшата звезда ще се променя с увеличаваща се скорост, което ще предизвика съответно усиляване на нейното излъчване. На практика това ще бъде избухване на свръхнова звезда.

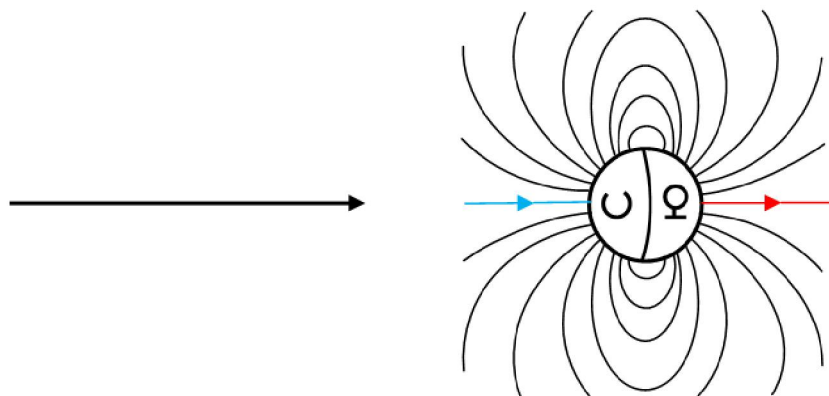
При планетите третото движение се извършва бавно и плавно, незабележимо за нас. При звездите бързо и рязко, забележимо за нас, но еднократно. В микросвета третото движение се извършва рязко, бързо и многократно. Затова там може да се отчете и неговата честота, т. е. с каква скорост полето на ядрото ще се върти спрямо „посоката на вятъра”, последователно в положения: екватор с право въртене, северен полюс, екватор с обратно въртене, южен полюс и отначало.

1. При позиция екватор с право въртене към "вятър отляво", физическата система няма да "излъчва".

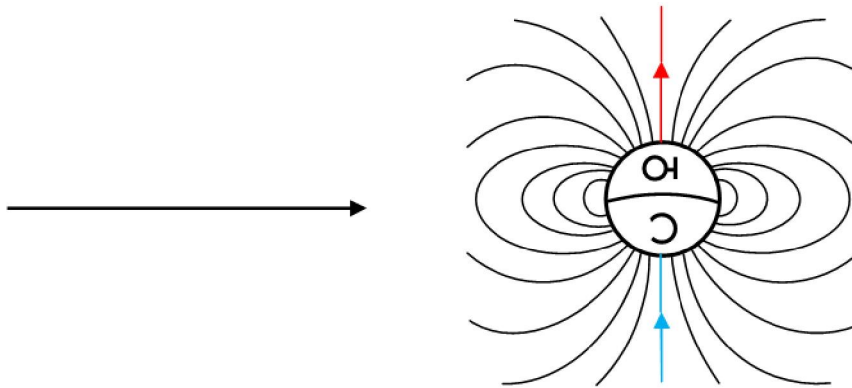
Изразено чрез графиката синусоида, ще е нулева пресечна точка.

2. При позиция северен полюс към „вятър отляво”, физическата система, освен собственото си „излъчване”, ще пропуска през себе си и слънчевия вятър, защото магнитносилите линии на полето и съвпадат с посоката на слънчевия вятър, а „излъченото” ще е отдясно, от южния полюс.

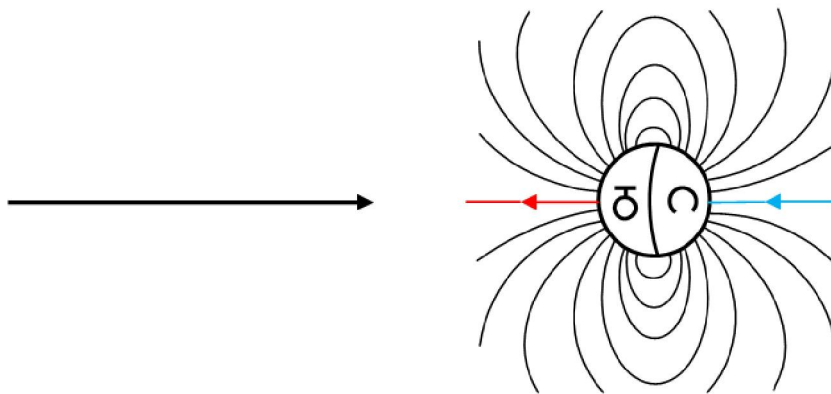
Изразено чрез синусоидалната графика, ще е най-високата и точка – плюс.

3. При позиция екватор с обратно въртене към „вятър отляво“, физическата система няма да „излъчва“.

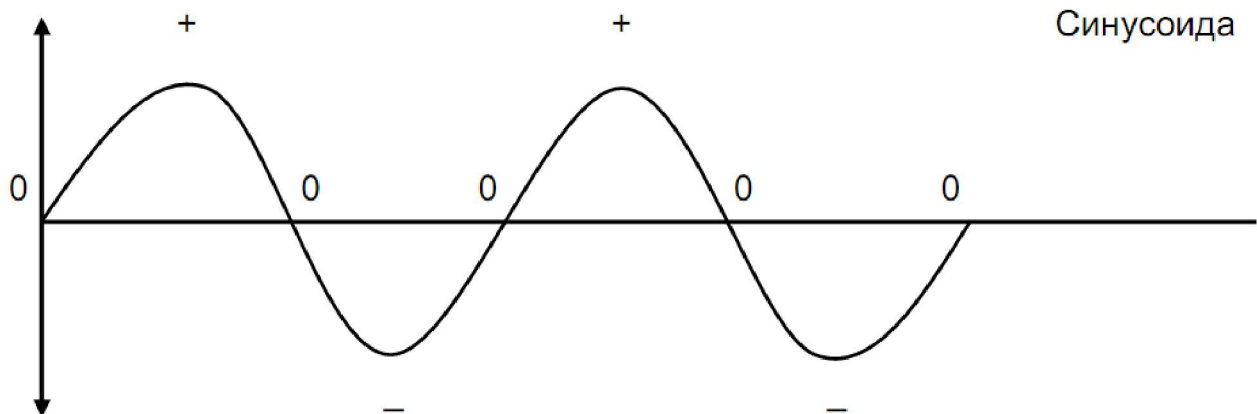

Изразено чрез графиката синусоида, ще е нулева пресечна точка.

4. При позиция южен полюс към „вятър отляво“, физическата система ще е „запушена“ за слънчевия вятър, защото магнитносилите линии на полето и са насочени срещу посоката на слънчевия вятър.

Изразено чрез синусоидалната графика, ще е най-ниската и точка – минус.

Постоянното въртене и многократното повторение на горните четири позиции на физическите системи, са третото им движение.

При взаимодействие между звезда и фотон, фотонът, в стремежа си за уравнивяване ще извършва едновременно радиално движение за установяване в равновесно положение и третото движение.

Тъй като физическата система се състои от ядро и поле, едновременното, радиално движение на ядрото на фотона към равновесното му положение и третото движение, извършвано от полето му, са причините за дуализма на светлината вълна – частица, в съвременната физика.

Скоростта на третото движение е честотата на вълната, а скоростта на радиалното движение на ядрото, към равновесното му положение, определя дължината и.

Съответствие на едновременното осъществяване на тези две движения, в съвременната физика е електромагнетизмът, енергията.

Електричеството в твърдата материя, а магнетизмът в газовете.

Посоката на радиалното движение на ядрата определя вида на енергията:

- Положителна – разпад. Когато радиалното движение е разширение.
- Отрицателна – синтез. Когато радиалното движение е свиване.

Третата „очевидна истина“ е Големият взрив.

Както писах в началото, в световната наука днес водещ е принципът „Око да види, ръка да пипне!“, но някои учени изказват мнение, че за да се преодолеят сериозните проблеми в съвременната наука, особено в космологията, е необходима нова физика. Така е, защото през годините в науката са допуснати последователно четири взаимосвързани основополагащи грешки.

Първата е неправилно формулираният Доплеров ефект, който днес гласи:

„Когато спектралните линии на светлината са отместени към виолетовия край на спектъра, източникът на светлината и наблюдателят се приближават един към друг.

Когато спектралните линии на светлината са отместени към червения край на спектъра, източникът на светлината и наблюдателят се отдалечават един от друг.”

Това е първата, фаталната грешка.

Втората грешка, която „узакони“ първата и „забрани“ на следващите поколения учени да ревизират и преформулират Доплеровия ефект, е неоснователното твърдение на Айнщайн, че светлината във вакуум е абсолютна и не се влияе от нищо, а скоростта и е непроменлива величина и е пределна във вселената.

Тези две грешки принудиха, изнудиха следващите поколения учени да направят и те своите предрешени грешки.

В началото на двадесетте години на 20 век, Едуин Хъбъл, основавайки се на научния факт червено и виолетово отместване на спектралните линии на светлината и Доплеровия ефект „установява“, че галактиките се отдалечават една от друга, а вселената се разширява. Като следствие от това, по-късно Джордж Гамов развива идеята за Големия взрив, която днес е водещата теория в науката.

В опита извършен от Доплер при установяване на ефекта, както и в много други опити, участниците са трима: дател, страдател и наблюдател. Както се вижда, дори и бърз, граматически анализ ще ни отведе към правилния извод, че променливата величина е страдателят – звукът или светлината. Но логиката на Доплер го е подвела и той е направил грешен извод и постановил грешно заключение, че ефектът се отнася за дателя – източникът на звука или светлината.

Ще дам пример с взаимодействие между две физически системи – звезда и фотон, излъчен от звездата. Според разбирането на съвременната наука, две ядра се отблъскват. Във връзка с теорията за Големия взрив и разширяващата се Вселена, въпросът ще бъде: „Кой кого ще отблъсне надалече от себе си, ядрото на звездата – фотона или фотонът – ядрото на звездата?“. Отговорът е известен, но е необяснимо заключението на учените, когато анализират уловена светлина от някоя звезда (или галактика) – че звездата (или галактиката) се отдалечава???

При взаимодействие между звезда и фотон, фотонът, в стремежа си за уравнивяване на своето поле с полето на звездата, ще извършва едновременно радиално движение за установяването си в равновесно положение спрямо звездата и третото движение.

Доплеровият ефект трябва да се преформулира, така:

Виолетовото отместване на спектралните линии на светлината, е знак и мярка за забавяне на движението и и приближаване на светлината към равновесното и положение, спрямо излъчилият я източник.

Червеното отместване на спектралните линии на светлината, е знак и мярка за забавяне на движението и и отдалечаване на светлината от равновесното и положение, спрямо излъчилият я източник.

